

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. dubna 2026 o návrhu státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze na vyslovení přípustnosti vydání ukrajinského občana I. V. A., narozeného ,

takto:

Podle § 95 odstavec 1 zákona číslo 104/2013 Sb.

je přípustné vydání

I. V. A.

(vystupujícího rovněž jako bulharský občan V. I. V., narozený),
narozeného v , bytem , Ukrajina,
toho času v předběžné vazbě ve Vazební věznici Praha Ruzyně,

na Ukrajinu za účelem trestního stíhání pro trestný čin nezákonného nakládání se zbraněmi, střelivem a výbušninami podle odstavce 1 článku 263 ukrajinského trestního zákoníku, spáchaný podle odstavce 2 článku 28 a odstavce 1 článku 263 ukrajinského trestního zákoníku skupinou osob, skupinou osob dle předběžné dohody, organizovanou skupinou nebo zločineckou organizací, a dále pro trestný čin úmyslného zničení nebo poškození majetku podle odstavce 2 článku 194 ukrajinského trestního zákoníku, spáchaný podle odstavce 2 článku 28 a odstavce 2 článku 194 ukrajinského trestního zákoníku skupinou osob, skupinou osob dle předběžné dohody, organizovanou skupinou nebo zločineckou organizací.

Uvedených trestných činů se měl I. V. A. dopustit společně s H. A. S., který se nejpozději dne 14. 1. 2022 ve 20:30 hodin na dosud nezjištěném místě a za neznámých okolností, se zločinným úmyslem, zmocnil výbušného zařízení, konkrétně dvou ručních útočných tříštivých granátů RGD-5 s unifikovanými rozbuškami UZRGM k těmto granátům. Po předchozí dohodě skupiny osob, se zločinným úmyslem a se společným záměrem, který byl známý všem účastníkům této skupiny, a to na objednávku další osoby, pak v době od 20:30 hodin dne 14. 1. 2022 do 05:08 hodin dne 15. 1. 2022, I. V. A. a H. A. S. toto výbušné zařízení, které nezákonně přechovávali u sebe až do doby jeho přímého použití, přepravili z Kyjeva do města ve Volynské oblasti osobním automobilem zn. Renault Megane, registrační značky . Zde pak v úmyslu zničit spisové materiály v trestním řízení vedeném pod spisovou značkou u Soudu v okrese , ve městě , ulice , oblast Volynská, okres , dne 15. 1. 2022 kolem 05:08 hodin nejprve A. H. S. rozbil v budově uvedeného soudu okno v přízemí u kanceláře, přičemž I. V. A. současně vytáhl pojistky granátů, které držel v ruce A. H. S. Ten pak ihned vhodil dva bojové granáty přes rozbité okno do kanceláře budovy soudu, přičemž za pár sekund jeden z granátů explodoval. V důsledku toho došlo k poškození majetku Územního ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Kubelková

Státní soudní administrativy Ukrajiny ve Volyňské oblasti a byla tak způsobena škoda v celkové výši asi 1 046 788 hřiven a 68 kopejek.

K rozhodnutí o přípustnosti vydání dochází s přihlédnutím k zárukám poskytnutým Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny, které zejména garantují, že v případě vydání na Ukrajinu I. ■■■ V ■■■ A ■■■

- nebude podroben mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, a to v souladu s článkem 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ze dne 4. listopadu 1950), jakož i v souladu s Evropskou úmluvou o zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (ze dne 26. listopadu 1987) a Úmluvou OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání (ze dne 10. prosince 1984),
- budou u něho plně respektovány zásady spravedlivého soudního řízení ve smyslu článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zejména mu bude v plném rozsahu umožněna obhajoba, bude moci komunikovat se svým obhájcem v průběhu celého trestního řízení a jeho přístup k obhájci nebude nijak omezen,
- v případě omezení osobní svobody vazbou, či výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody, nebude umístěn do vazební věznice nebo zařízení pro výkon trestu odnětí svobody, která se nacházejí v blízkosti oblastí, v nichž probíhají vojenské operace, resp. ozbrojený konflikt v důsledku agrese ze strany Ruské federace proti Ukrajině. Konkrétně bude v případě vazebního omezení osobní svobody umístěn do zařízení „Rivnenskyi vazební centrum“, které se nachází v západní části Ukrajiny. V případě odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody bude moci poté, co se rozhodnutí stane pravomocným, vykonávat trest odnětí svobody v zařízení „Drohobych nápravné zařízení (č. 40)“ ve Lvovské oblasti, nebo v zařízení „Kolomyia nápravné zařízení (č. 41)“ v Ivano-frankivské oblasti, dále v zařízení „Zhytomyr nápravné zařízení (č. 4)“ v Žytomyrské oblasti, případně v zařízení „Bila Tsarkva nápravné zařízení (č. 35)“ v Kyjevské oblasti.
- v případě nedodržení poskytnutých záruk bude mít možnost zaslat stížnost na Velvyslanectví České republiky na Ukrajině
- v průběhu doby, kdy bude omezena jeho osobní svoboda, ho budou moci za účelem ujištění, že všechny poskytnuté záruky jsou dodržovány, navštěvovat zástupci Velvyslanectví České republiky na Ukrajině nebo konzulární úředníci Velvyslanectví České republiky na Ukrajině, případně zástupci jakékoliv jiné konzulární instituce akreditované na Ukrajině, kteří budou mít právo komunikovat s ním bez přítomnosti třetích osob.

Odůvodnění

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze podal ke Krajskému soudu v Praze návrh na rozhodnutí, že je přípustné vydání ukrajinského občana I. ■■■ V ■■■ A ■■■ (dále jen I. ■■■ A ■■■) podle údajů uvedených v cestovním pasu) na Ukrajinu za účelem realizace trestního stíhání pro trestné činy definované v části druhé v článku 28, v části druhé v článku 194 a v části první v článku 263 trestního zákoníku Ukrajiny, a to nošení zbraní, chránění střeliva a výbušného zařízení bez zákonného povolení, spáchání trestného činu skupinou osob na základě předběžné dohody mezi nimi a úmyslného poškození cizího majetku výbušninou, což způsobilo poškození cizího majetku ve zvlášť velkém měřítku. V návrhu, jímž byla věc soudu předložena, státní zástupce uvádí, že neshledává důvod pro vyslovení nepřipustnosti vydání I. A ■■■, přičemž kromě zákonných podmínek se vyjadřuje také k problematice závazků plynoucích pro Českou republiku zejména z Úmluvy o ochraně lidských

práv a základních svobod, jakož i k případné obavě z pronásledování vyžádaného v jeho domovském státu. Státní zástupce následně uzavírá, že nebylo zjištěno, že by v případě extradice I. A. na Ukrajinu byly ze strany České republiky porušeny závazky vyplývající pro ni z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, přičemž otázku přípustnosti vydání jmenovaného hodnotí i v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině. V souvislosti s právě uvedeným pak státní zástupce v návrhu výroku, jakým by měl soud rozhodnout, uvádí záruky, které by měl soud přijmout, přesněji navrhuje, aby soud přijal záruky, které garantují, že I. A. v případě vydání nebude stíhán, odsouzen ani zadržen za účelem výkonu trestu nebo příkazu k zadržení za jakýkoli trestný čin spáchaný před jeho vydáním, kromě toho, pro který bude vydán, ani nebude z jakéhokoli jiného důvodu omezen na své osobní svobodě. Zároveň nebude bez souhlasu české strany vydán jinému státu za trestné činy spáchané před jeho vydáním (ve smyslu článku 14 Evropské úmluvy o vydávání a článku 576 trestního řádu Ukrajiny). Dále že I. A. nebude v případě vydání na Ukrajinu vystaven mučení ani žádným metodám zacházení nebo trestání, které jsou ponižující nebo porušují lidskou důstojnost (v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání). Pokud se jedná o další státním zástupcem navrhované záruky, ty mají garantovat, že „Volyňská oblast se nachází na západě Ukrajiny, přičemž situace v západní části Ukrajiny byla a zůstává od začátku války stabilní, soudy, orgány činné v trestním řízení a další státní a místní orgány tam nadále fungují v běžném režimu. Celá tato oblast je pod kontrolou Ukrajiny. Celá Volyňská oblast nebyla nikdy okupována ani napadena Ruskem a nikdy nebyla uvedena na Seznamu území, kde probíhají (probíhaly) vojenské operace nebo která jsou (byla) dočasně okupována Ruskem, přičemž tento seznam byl schválen Ministerstvem pro reintegraci dočasně okupovaných území Ukrajiny v prosinci 2022 a je pravidelně aktualizován“. Dále že „I. A. nebude v případě vydání držen ve vazební věznici nebo nápravném zařízení, které se nachází na území v blízkosti oblastí, kde probíhají aktivní vojenské operace v důsledku ozbrojené agrese Ruska. Jsou přijata všechna nezbytná opatření k udržení normálního fungování a životně důležitých činností nápravných zařízení a k zajištění bezpečnosti personálu těchto zařízení, odsouzených a osob vzatých do vazby“. Poslední z garancí uvedených v písemném návrhu státního zástupce se týká toho, že I. A. bude v případě vydání na Ukrajinu zadržován a v případě odsouzení bude trest vykonávat výhradně v jedné z věznic, které se nacházejí v západní části Ukrajiny, a které jsou uvedeny v seznamu vězeňských zařízení Ministerstva spravedlnosti pro zadržování osob, které byly převezeny na Ukrajinu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody.

Po podání shora označeného návrhu na vyslovení přípustnosti vydání I. A. na Ukrajinu byly ze strany státního zástupce opatřeny od ukrajinské strany dodatkové informace týkající se některých konkrétních záruk. Dne 19. 3. 2026 pak byla Ministerstvem spravedlnosti ČR doručena soudu písemnost, ve které Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny poskytlo konkrétní ujištění (resp. záruky), přičemž ta nejpodstatnější byla přejata do výroku tohoto rozhodnutí.

V rámci přednesu návrhu při veřejném zasedání konaném dne 21. 4. 2026 státní zástupce rozšířil okruh garancí, které navrhuje k přijetí, a to ve shodě a ve znění těch záruk, které jsou uvedeny v dodatkových informacích Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny, jakož i ve výroku tohoto rozhodnutí soudu.

2. V souvislosti s řešením problematiky dodržování základních lidských práv a svobod na Ukrajině (se zaměřením také na stav justice a vězeňství) opatřilo Krajské státní zastupitelství v Praze v průběhu předběžného šetření „Stanovisko Amnesty International Česká republika, z. s. ke stavu lidských práv na Ukrajině“, dále „Informace o stavu lidských práv na Ukrajině – duben 2023“, jakož i zprávu Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky z 12. 1. 2026 k „Bezpečnostní situaci v západních oblastech Ukrajiny a o přeshraničním pohybu“. Do spisu byl založen také materiál vypracovaný odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR,

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Kubelková

ve spolupráci s mezinárodním odborem Nejvyššího státního zastupitelství, vydaný pod názvem „Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině (veze k datu 3. 6. 2025)“.

3. Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny požádalo přípisem ze dne 22. 12. 2025, adresovaným Ministerstvu spravedlnosti ČR, o vydání I. A. za účelem trestního stíhání pro trestné činy ve výroku tohoto rozhodnutí uvedené, kterých se měl dopustit jednáním popsaným tamtéž, a to na základě žádosti o extradici Okresního soudu města a okresu Luck ve Volyňské oblasti ze dne 2. 12. 2025, u kterého je po podání obžaloby trestní věc I. A. projednávána. K žádosti o vydání pak byly připojeny potřebné podklady vyžadované nejen Evropskou úmluvou o vydávání ze dne 13. 12. 1957, ve spojení s Dodatkovým protokolem ze dne 15. 10. 1975 a Druhým dodatkovým protokolem ze 17. 3. 1978, ale i českou právní úpravou ve smyslu příslušných ustanovení zák. č. 104/2013 Sb. (dále jen z. m. j. s.). V první řadě se jedná obžalobu podanou na I. A. k Okresnímu soudu města a okresu Luck ve Volyňské oblasti, ve které je podrobně popsán skutek, pro který je jmenovaný na Ukrajině trestně stíhán. Kromě toho bylo ukrajinskou stranou poskytnuto zákonné znění skutkových podstat trestných činů dopadajících na jednání, pro které je vyžádán trestně stíhán. Dalšími dokumenty předloženými ukrajinskou stranou v souvislosti s žádostí o vydání jsou informace o dosud shromážděných důkazech, jakož i sdělení ohledně běhu promlčecí doby podle ukrajinského právního řádu, dále usnesení Okresního soudu města a okresu Luck ve Volyňské oblasti ze dne 13. 10. 2022 a z 23. 5. 2023 (vnitrostátní a mezinárodní zatykač) a potvrzení o státní příslušnosti I. A.

V žádosti o extradici je současně vyslovena záruka ve smyslu článku 14 Evropské úmluvy o vydávání a § 576 trestního řádu Ukrajiny, podle které I. A. nebude stíhán, odsouzen, omezen na osobní svobodě nebo vydán do jiného státu za jiný trestný čin, který spáchal před vydáním než pro ten, pro který byl vydán. Dále Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny v žádosti o vydání současně garantuje, že – v souladu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, Evropskou úmluvou o zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a Úmluvou OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání – nebude I. A. vystaven mučení ani žádným metodám zacházení nebo trestání, které jsou ponižující nebo porušují lidskou důstojnost.

Kromě shora konstatovaného Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny připomnělo, že Volyňská oblast se nachází na západě Ukrajiny, přičemž situace v západní části Ukrajiny byla a zůstává od začátku války stabilní. Soudy, orgány činné v trestním řízení a další státní a místní orgány tam nadále fungují v běžném režimu. Celá Volyňská oblast je pod kontrolou Ukrajiny, nikdy nebyla okupována ani napadena Ruskem a nikdy nebyla uvedena na „Seznamu území, kde probíhají (probíhaly) vojenské operace nebo která jsou nebo byla dočasně okupována Ruskem“. Další sdělení ze strany Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny se týká toho, že odsouzené osoby nebo osoby vzaté do vazby nejsou drženy ve vazební věznici nebo nápravném zařízení, které se nachází na území v blízkosti oblastí, kde probíhají aktivní vojenské operace v důsledku ozbrojené agrese Ruska. V té souvislosti jsou přijata všechna nezbytná opatření k udržení normálního fungování a životně důležitých činností nápravných zařízení a k zajištění bezpečnosti personálu těchto zařízení, odsouzených a osob vzatých do vazby. V tomto ohledu byl Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny schválen seznam vězeňských zařízení (umístěných především v západní části Ukrajiny), do kterých mohou být umístěny za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo vazby osoby, u kterých orgán cizího státu rozhodl o vydání na Ukrajinu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu.

4. Na základě a po zhodnocení všech provedených důkazů, včetně výpovědi vyžádaného učiněné v rámci předběžného šetření, jakož i jeho výpovědi, resp. vyjádření v řízení před soudem, dospěl soud k závěru, že jsou splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí, že vydání I.

A [redacted] na Ukrajinu je přípustné. Zkoumat přitom bylo třeba podmínky vydání stanovené jak Evropskou úmluvou o vydávání, tak i důvody nepřípustnosti vydání ve smyslu § 91 z. m. j. s.

5. Evropská úmluva o vydávání v článku 2 definuje trestné činy podléhající vydání, přičemž není pochyb o tom, že trestné činy, pro které je vydání I. A [redacted] žádáno, stanovené podmínky splňuje.

Jedná se o trestné činy, za který právní řád dožadující i dožádané strany stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí nejméně jeden rok nebo trest přísnější, přičemž pochyb není ani o tom, že skutky, pro které je extradice žádána, jsou trestné i podle českého právního řádu. Podmínka oboustranné trestnosti činu je v případě I [redacted] A [redacted] splněna, neboť právní posouzení skutku popsaného ve výroku shora by podle českého práva odpovídalo přinejmenším trestným činům nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku.

Z hlediska článků 3 a 4 Evropské úmluvy o vydávání lze jednoznačně určit, že nejde ani o trestné činy politické, ani vojenské.

Pokud se jedná o článek 6 Evropské úmluvy o vydávání, nutno podotknout, že podle sdělení Ministerstva vnitra ČR, jakož i vyžadujícího státu, bylo ověřeno, že I [redacted] A [redacted] není českým občanem.

Případná možnost odmítnout vydání ve smyslu článku 7 Evropské úmluvy o vydávání (je-li vydání žádáno pro trestný čin, jenž právní řád dožadované strany považuje za spáchaný zcela nebo zčásti na svém území) přichází v posuzovaném případě v úvahu skutečně jen stěží, přičemž ani překážka upravená v jejím článku 8 není reálná, neboť proti I. A [redacted] dožádaná strana, tj. Česká republika, nevede trestní stíhání pro čin, ohledně něhož je extradice žádána.

Z výpovědí vyžádaného, českého, německého a polského opisu rejstříku trestů a výpisu z databáze stíhaných osob lze spolehlivě dovodit neexistenci překážky věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu článku 9 Evropské úmluvy o vydávání, neboť žádné meritorní rozhodnutí ohledně předmětných trestných činů v České republice vydáno nebylo, a nic nesvědčí o tom, že by se tak stalo ve třetím státě, jenž je smluvní stranou citované úmluvy.

V souladu s článkem 10 Evropské úmluvy o vydávání lze také uzavřít, že podle českého ani ukrajinského právního řádu by trestní odpovědnost za trestné činy, pro které je vydání I. A [redacted] žádáno, promlčena nebyla, neboť promlčecí doba je v obou státech shodná a činí 10 let.

K případnému nebezpečí uložení trestu smrti ve smyslu článku 11 shora citované úmluvy pak lze podotknout, že v roce 2000 byl na Ukrajině trest smrti zrušen (nadto z informací poskytnutých ukrajinskou stranou vyplývá, že I. A [redacted] rozhodně uložením takového druhu trestu ohrožen není, neboť ve vyžadujícím státu mu může být za stíhané trestné činy uložen trest odnětí svobody maximálně ve výměře 10 let).

V žádosti o vydání Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny vyjádřilo respekt k zásadě speciality zakotvené v článku 14 Evropské úmluvy o vydávání a potvrdilo, že v případě extradice nebude I [redacted] A [redacted] stíhán, odsouzen ani zadržen za účelem výkonu trestu nebo příkazu k zadržení za jakýkoli trestný čin spáchaný před jeho vydáním, kromě toho, pro který bude vydán, a ani nebude bez souhlasu české strany vydán jinému státu za trestné činy spáchané před jeho vydáním.

6. Nad rámec shora zmíněných podmínek zakotvených v Evropské úmluvě o vydávání, ve znění v obou Dodatkových protokolů, měl soud na zřeteli také okolnosti, které by mohly být překážkou vydání ve smyslu § 91 z. m. j. s.

Lze konstatovat, že u I. A. [redacted] ani věk, ani osobní poměry či závažnost skutku, pro který se o vydání žádá, nezakládají obavu nepřiměřeného poškození jeho osoby v případě vydání (§ 91 odst. 1 písm. c/ z. m. j. s.).

Další překážkou přípustnosti vydání je udělení milosti nebo amnestie v ČR, pokud skutek spadá do působnosti českých trestně právních předpisů. Touto problematikou se tedy nebylo nutno zabývat, neboť skutek, pro který je extradice žádána, do působnosti českých trestně právních předpisů nespadá.

Stejně tak přípustnosti vydání nebrání okolnosti uvedené v § 91 odst. 1 písm. k), m) a n) z. m. j. s., neboť proti I. A. [redacted] není pro stejný skutek, pro který je vydání žádáno, v České republice vedeno trestní řízení, přičemž skutek nebyl ani zčásti spáchán na území České republiky.

Provedené důkazy pak nenasvědčují ani tomu, že by pro stejný skutek bylo vedeno trestní stíhání v jiném členském státu nebo v přidruženém státu, a že by skončilo rozhodnutím zakládajícím překážku věci pravomocně rozhodnuté, přičemž I. A. [redacted] nebyl do České republiky vydán nebo předán jiným státem.

Současně je nutno poznamenat, že vyžádaný není osobou, které byla v České republice udělena mezinárodní ochrana. I. A. [redacted] sice v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany, avšak dne 10. 2. 2026 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. a) zák. č. 325/1999 Sb., a to z důvodu zpětvzetí žádosti ze strany I. A. [redacted]. Velice krátce před konáním veřejného zasedání obdržel soud informaci, že Ministerstvu vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, byla dne 17. 4. 2026 doručena žádost vyžádaného o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (podle písemnosti ze dne 27. 3. 2026, kterou obhájkyň vyžádaného předložila při veřejném zasedání, byla žádost o mezinárodní ochranu podána do podatelny uvedeného ministerstva dne 13. 4. 2026). V této souvislosti lze připomenout závěr vyplývající ze stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl.ÚS-st. 37/13, podle kterého obecné soudy mohou bez ohledu na současně probíhající a neskončené řízení o mezinárodní ochraně podle zákona o azylu pravomocně rozhodnout, že vydání je přípustné, avšak ministr spravedlnosti musí s rozhodnutím o povolení vydání vyčkat až do doby úplného skončení řízení o mezinárodní ochraně.

7. Klíčovým pro rozhodnutí ve věci zůstává posouzení překážek bránících přípustnosti vydání, které jsou zakotveny v ustanovení § 91 odst. 1 písm. o) a p) z. m. j. s. Podle písm. o) zmíněného ustanovení je vydání nepřipustné, pokud by bylo v rozporu se závazky vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Podle písm. p) téhož ustanovení není vydání přípustné v případě existence důvodné obavy, že by osoba, o jejíž vydání jde, byla v cizím státu vystavena pronásledování z důvodu původu, rasy, náboženství, pro politické názory a další tam uvedené důvody, nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody (či ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody).

8. V obecné rovině lze konstatovat, že zprávy, jimiž byl v tomto ohledu proveden důkaz, označují nedostatky ve fungování trestně právního systému Ukrajiny, kritizovány jsou nedostatky jak v justičním systému jako takovém, tak i nevyhovující podmínky ve věznicích, na druhou stranu jsou v této souvislosti zmiňovány i kladné poznatky, zejména pokud se jedná o území kontrolované ukrajinskou vládou.

Relevantní poznatky, které vychází ze širších podkladů (například ze zpráv mezinárodních organizací působících v systému Rady Evropy), vyplývají zejména ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR, v níž je konstatováno, že na území Ukrajiny kontrolovaném ukrajinskou vládou jsou lidská práva v obecném pojetí respektována a dodržována, jakkoliv i zde přetrvávají

některé negativní aspekty z minulosti. Zlepšování ochrany lidských práv a přibližování se evropským standardům je jedním ze základních aspektů tzv. post-majdanovského dění. Ukrajina se posunula také v reformě justice, přičemž lze vysledovat i mírné zlepšení při dodržování lidských práv v místech výkonu vazby. Na Ukrajině existuje množství kvalitních lidskoprávních organizací, které dodržování lidských práv monitorují a spolupracují na implementaci nových standardů. Hlavní státní institucí pro ochranu lidských práv je Zmocněnec Nejvyšší rady Ukrajiny pro lidská práva. Pokud se jedná o stav soudnictví, pak soudní systém zůstává slabý, přičemž z důvodu korupce, politického vměšování a neefektivity se těší nízké důvěře společnosti. Přes dílčí zlepšení od roku 2014 nastolená reforma dokončena nebyla. V roce 2016 vstoupil v platnost zákon, který reformoval soudní systém. Ten získal autonomii a formální nezávislost na politické (výkonné) moci, avšak personálně se neobměnil a vznikla tak uzavřená klientelistická struktura blokující další reformní kroky. Naopak za úspěch lze označit zřízení a fungování Antikorupčního soudu, který vznikl v roce 2019 ve spolupráci s mezinárodními partnery, do jehož řad byli vybráni důvěryhodní a experty uznávaní soudci, byť výsledky práce tohoto soudu nelze označit za dostatečné. Soud je součástí paralelní antikorupční struktury, v jejímž rámci vznikly (za podpory západních zemí) také vyšetřovací úřad NABU a zvláštní prokuratura SAP. Pokud se jedná o právo na spravedlivý proces, to je na území kontrolovaném ukrajinskou vládou obecně dodržováno. Od roku 2012 zde funguje pozitivně hodnocený systém bezplatné právní pomoci (obviněnému je automaticky zajištěn obhájce ex offio), přičemž kvalita obhájců je označována za dobrou. Za problematické v trestním řízení označují experti praxi mnoha soudců, kteří i v případě, že je zajištěno velké množství důkazů (včetně například analýz DNA), požadují přiznání podezřelého. Dále je ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí ČR zmíněno, že v rámci reformního procesu dochází na Ukrajině k určitým postupným změnám trestního zákoníku i trestního řádu, s cílem přiblížit ukrajinskou praxi evropským standardům. Za pozitivní je označen fakt, že od roku 2017 lze využít institutu ústavní stížnosti, kterou může podat každý občan v případě, že odvolací soud rozhodne v jeho neprospěch a stěžovatel má za to, že se tak stalo na základě zákona, který je v rozporu s ústavou. Podmínky ve věznicích zůstávají i nadále problematické, avšak tlak na jejich zlepšování je možné vysledovat od roku 2012. V roce 2014 byl přijat zákon směřující k humanizaci podmínek vazby a od roku 2016 pak probíhá i za asistence donorů (například Rady Evropy) obecná reforma vězeňského systému. Zatímco situace ve věznicích určených pro výkon trestu je hodnocena jako relativně přijatelná, podmínky ve vazebních věznicích jsou o poznání horší, mimo jiné i proto, že odsouzení jsou velkou část času nuceni trávit v celách. V důsledku dlouhodobého podfinancování jsou vězeňské budovy ve špatném stavu, často nedisponují dostatečným hygienickým zázemím, možnostmi ventilace či venkovními prostorem. Také kvalita stravování je obecně na nízké úrovni, stejně jako zdravotní péče. Nutno dodat, že situace ve věznicích na okupovaných územích je podstatně horší (lze ji hodnotit až jako život ohrožující), než na území kontrolované ukrajinskou vládou. Dále se shora citovaná zpráva vyjadřuje k problematice zákazu mučení, s tím, že mučení je ukrajinskými zákony zakázáno a tamní soudy doznání vynucené násilím neuznávají. Zaznamenány sice byly individuální případy mučení ze strany policejních orgánů nebo Bezpečnostní služby Ukrajiny (SBU), avšak tyto jednotlivé případy jsou řešeny a nejde o systémový problém. Podle expertů se podmínky ve věznicích z hlediska zákazu mučení a jiného špatného zacházení postupně zlepšují, stále však zůstávají přetrvávajícím problémem pro nedostatek systémových opatření. Situace se jistě zlepšila v oblasti špatného fyzického zacházení ze strany důstojníků SBU i policejních důstojníků v tzv. celách dočasného zadržení. Jsou evidovány případy nepřiměřeného použití násilí při zatýkání podezřelých, ovšem prakticky výlučně v Kyjevě. V roce 2012 byl na Ukrajině v souladu s mezinárodními standardy ustanoven tzv. Národní preventivní mechanismus, který v současné době pod záštitou kanceláře ombudsmanky relativně dobře monitoruje a dokumentuje situaci na všech místech, v nichž dochází k omezení osobní svobody.

Zpráva Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, hodnotí situaci ve Volynské oblasti (ve které se nachází soud, u něhož je vedeno trestní řízení ve věci I. A. [redacted]) v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem jako dobrou. Civilní infrastruktura (zdravotnická, sociální, rozvodné sítě, zdroje pitné vody atd.) nebyla – mimo několika incidentů – v této oblasti narušena. Úroveň zásobování a služeb, včetně přístupu ke zdravotní péči, byla stabilní. Oblast vykazuje nízká (v části okresů mírná) omezení přístupu k humanitární pomoci.

Z materiálu nazvaného „Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině (veze k datu 3. 6. 2025)“, který byl vypracován odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, ve spolupráci s mezinárodním odborem Nejvyššího státního zastupitelství, je třeba akcentovat, že v důsledku novely zákona č. 65/2022 Sb. (Lex Ukrajina) došlo od 1. 1. 2024 k posunu, neboť již nepatří předchozí plošné pozastavení jakýchkoliv nedobrovolných návratů na Ukrajinu. Není tak vyloučena možnost extradice na Ukrajinu, ať již za účelem trestního stíhání nebo za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Připomenout je také třeba, že Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny poskytlo vyjádření č. 47851/123146-30-23/12.1.3. ze dne 10. 11. 2023, které se týká podmínek a pravidel nakládání s osobami, které jsou na Ukrajině drženy ve vazbě z důvodu trestního stíhání nebo vykonávají trest odnětí svobody. Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny totiž v tomto vyjádření mj. uvedlo, že za podmínek stanného práva zůstává bezpečnost zadržených a odsouzených osob nejvyšší prioritou orgánů Státní služby pro výkon trestu Ukrajiny, a podléhá zvýšenému dohledu ze strany Odboru pro výkon trestů Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny. Odbor pro výkon trestů má v kompetenci problematiku bezpečného zadržení a řádné evakuace vězňů, zajištění bezpečnosti personálu i vězněných osob a provádí opatření pro řádný chod vězeňských zařízení v souladu s platnou legislativou. Celkový počet krytů v rámci ústavů pro výkon trestu a vazebních věznic zajišťuje bezpečnost pro přibližně 80% vězeňské populace. V případě jakéhokoli ohrožení života a zdraví jsou vězněné osoby evakuovány v souladu s Postupem pro povinnou evakuaci některých kategorií osob v případě vyhlášení válečného stavu, schváleného usnesením kabinetu ministrů Ukrajiny č. 934 ze dne 7. 11. 2018. Evakuace je zajištěna vymezením či upřesněním prostorů, ve kterých probíhají vojenské operace, a dále bezpečných míst vhodných pro ubytování odsouzených a zadržených osob. V současné době se žádní odsouzení ani zadržení nenachází ve vazebních a vězeňských zařízeních, která jsou v blízkosti oblastí, kde probíhají vojenské operace.

Také zpráva společnosti Amnesty International Česká republika, z. s. mimo jiné uvádí, že Evropský Výbor pro zabránění mučení v rámci Rady Evropy při své návštěvě Ukrajiny v říjnu 2023 upozornil na přelidnění věznic, formální i neformální hierarchii mezi vězni a na nedostatečný materiální stav některých zařízení. Zaznamenal však i snahy úřadů o zlepšení situace pro osoby ve vazbě. Zpráva také zmiňuje, že zvýšený počet osob zadržených v souvislosti s ozbrojeným konfliktem zatěžuje ukrajinský systém trestního soudnictví (osoby stíhané za kolaboraci, zradu a sabotáž). Obecně jsou v oficiálních vazebních věznicích základní procesní práva a záruky dodržovány (například právo na právní pomoc, právo oponovat rozhodnutí o zadržení apod.). V roce 2024 navíc Státní vězeňská služba zavedla v několika věznicích nové pozice inspektorů, jejichž hlavním úkolem je identifikovat případy mučení a špatného zacházení.

9. V reakci na námitky vyžádaného uplatnění v průběhu extradičního řízení je třeba připomenout, že soud rozhoduje k návrhu státního zástupce o přípustnosti vydání, což znamená, že přezkoumává naplnění podmínek pro vyslovení přípustnosti stanovených mezinárodní smlouvou, případně zákonem, či přesněji, dbá, aby žádný důvod pro nepřípustnost vydání nebyl pominut. Samotné konečné rozhodnutí o tom, zda vyžádaná osoba bude či nebude vydána, přísluší výlučně ministru spravedlnosti. I. A. [redacted] má za to, že celé trestní stíhání vedené proti němu v jeho domovském státu je vykonstruované, nezákonné a důkazy jsou zmanipulovány, neboť se žádné trestné činnosti nedopustil. Jeho úkolem bylo pouze odvézt H. A. S. [redacted] a jeho kamaráda z Kyjeva na ukrajinsko – polskou hranici a pak se vrátit. Pokud byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Kubelková

při domovní prohlídce v jeho bytě nalezen granát, pak tam byl umístěn orgány, které následně provedly domovní prohlídku. Spolupachatel S. [REDAKCE] v loňském roce zemřel za podivných okolností, jakkoliv oficiálně padl na frontě. Dále vyžádaný uvedl, že k doznání byl donucen příslušníky Bezpečnostní služby Ukrajiny (SBU), přičemž na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože mu tam hrozí nebezpečí smrti zastřelením. K této argumentaci lze podle mínění soudu připomenout, že I. A. [REDAKCE] je na Ukrajině trestně stíhán pro závažnou trestnou činnost, řízení se již nachází ve fázi řízení před soudem, přičemž po celou dobu trvání dosavadního řízení vykonával jeho obhajobu advokát K. [REDAKCE] V. [REDAKCE] A. [REDAKCE]. Právo na obhajobu tak vyžádanému upíráno není, přičemž jej v širokém rozsahu mohl uplatňovat dosud a bude jej moci uplatňovat i nadále v průběhu dalšího řízení (což ostatně ukrajinská strana garantuje). V tomto kontextu lze poukázat také na přehled dosud shromážděných důkazů, který byl předložen spolu s žádostí o vydání I. A. [REDAKCE], jakož i na odůvodnění podané obžaloby. Je totiž zřejmé, že doznání vyžádaného, které bylo podle jeho vyjádření vynucené násilím, není důkazem osamoceným, takže podezření ze spáchání činu, pro který je vydání I. A. [REDAKCE] žádáno, je třeba označit za důvodné. Podle názoru soudu přinejmenším tyto zmíněné skutečnosti ve svém souhrnu snižují přesvědčivost námitek vyžádaného ohledně vykonstruovaného a nespravedlivého trestního stíhání jeho osoby.

Shora zmíněné vyjádření Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny ze dne 10. 11. 2023 se dotýká také otázky povolávání osob, proti kterým je vedeno trestní řízení nebo které se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, přičemž právě s touto problematikou souvisí další námitka vyžádaného. Ve stručnosti lze shrnout, že občané Ukrajiny, kteří vykonávají trest v zařízení pro výkon trestu (nebo vůči nim byla uplatněna donucovací opatření zdravotnického charakteru), nepodléhají registraci na odvodních místech a z vojenské evidence jsou vyloučeni. Registrační komise jsou příslušné také k vyřazení z vojenské evidence těch branců (tj. osob ve věku 18 až 27 let), kteří byli v minulosti odsouzeni k trestu odnětí svobody, omezení osobní svobody, k zadržení nebo k nápravným pracím za spáchání trestného činu, přestupku, drobného trestného činu, přičemž v okamžiku, kdy tyto osoby dosáhnou věku 27 let, jsou vyřazeny z evidence osob vojensky povinných.

10. Po zhodnocení všech provedených důkazů lze uzavřít, že jakkoliv jsou základní práva obviněných osob na spravedlivý proces na Ukrajině formálně zajištěna a tamní právní řád respektuje mezinárodní závazky, včetně článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který brání tyto osoby před mučením a nelidským či ponižujícím zacházením a trestáním, praxe v tomto ohledu vykazuje nedostatky. Popřít rozhodně nelze, že podmínky v tamních věznicích a vazebních zařízeních jsou špatné, s ohledem na vysoký počet vězňů je typická přeplněnost věznic, nevyhovující jsou hygienické podmínky a nedostatečná je i strava a přístup k lékařské péči. Současně je však třeba připomenout, že podmínky v jednotlivých vězeňských zařízeních se zřejmě zřetelně liší, zejména pokud se jedná o věznice umístěné v oblastech nezasažených ozbrojeným konfliktem. V neposlední řadě je nutno odkázat i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která v obecné rovině praxi ukrajinských soudů a orgánů činných v trestním řízení považuje mnohdy za neodpovídající zásadám obsaženým v člancích 3 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak zjištěný stav nepovažuje za natolik vážný, aby bylo nutno přistoupit k úplnému zákazu vydávání na Ukrajinu. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva je zřejmé, že na Ukrajině dochází k porušování základních lidských práv a svobod. Současně z judikatury tohoto soudu, a potažmo i z judikatury českých soudů plyne, že extradice není přípustná tam, kde existují důvody se domnívat, že vydávaná osoba bude vystavena reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, což současně v tomto kontextu nepředstavuje absolutní jistotu, ale nezbytná je určitá míra pravděpodobnosti, že porušení práv u vydávané osoby ve vyžadujícím státě nastane. Je tedy zřejmé, že při posuzování takového nebezpečí, a to mimo jiné i z pohledu článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo

trestání, je třeba se zaměřit nejen na obecnou situaci panující ve státě vyžadujícím, ale také na všechny skutečnosti a okolnosti, které se váží ke konkrétní osobě, o jejíž vydání jde, a tím na individuální míru reálnosti dané hrozby. Ve smyslu tohoto konstatování nezbyvá než uzavřít, že stoprocentní záruku zákazu mučení, jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání zřejmě Ukrajina neskýtá. Na zřeteli je však nutno mít tuto konkrétní kauzu a s ní spojené skutečnosti, které reálné naplnění popsaných nebezpečí do značné míry snižují. V první řadě je nutno si uvědomit, že skutek, pro který je o vydání I. A. žádáno, nejen že není politickým trestným činem, ale nemá ani politické nebo ideologické konsekvence. Z popisu skutku v obžalobě podané k ukrajinskému soudu, jakož i z dalších materiálů poskytnutých ukrajinskou stranou, totiž bez pochybností vyplývá, že útok provedený za pomoci výbušniny vhozené do kanceláře ukrajinského soudu byl veden v úmyslu zničit spisové materiály v probíhajícím trestním řízení týkajícím se objednavatele útoku. Podstatnou roli při rozhodování soudu o přípustnosti či nepřípustnosti vydání I. A. má jistě fakt, že Ukrajina je signatářem Evropské úmluvy o vydávání (ve znění obou Dodatkových protokolů), což by riziko, že vyžádaný bude podroben zacházení, které by bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně že by mu bylo odepřeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 stejné Úmluvy, mělo nepochybně snižovat. V kontextu s právě uvedeným je pak nutno zmínit i další okolnosti, které mohou mít dopad na snížení uvedených rizik. V první řadě je nutno akcentovat zcela konkrétní záruky poskytnuté Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny pro případ vydání I. A., z nichž ty podstatné byly přejaty do výroku tohoto usnesení, přičemž jejich dodržení ukrajinskou stranou skutečně nelze a priori zpochybňovat. Zejména, když jejich dodržování může být důsledně sledováno, event. prověřováno prostřednictvím pracovníků Velvyslanectví České republiky na Ukrajině. To je jistě jedna z elementárních náležitostí pro vyslovení přípustnosti vydání, přičemž další takovou náležitostí je zkoumání reálné pravděpodobnosti nelidského či ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou. Také ta je v případě I. A. do určité míry relativizována tou z poskytnutých záruk, která určuje konkrétní věznice, v nichž by vyžádaný měl být na území Ukrajiny umístěn v rámci omezení jeho osobní svobody vazbou či výkonem trestu odnětí svobody, pokud mu bude uložen.

11. Za těchto okolností soudu nezbylo, než – s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem této věci i obsahu poskytnutých záruk – rozhodnout o přípustnosti vydání I. A., s tím, že podle názoru soudu takové rozhodnutí není v rozporu s mezinárodními smlouvami a ani s právem České republiky jako státu vykonávajícího.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost do tří dnů ode dne jeho oznámení, a to k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Stížnost má odkladný účinek.

Praha 21. dubna 2026

JUDr. Lenka Pješčáková v. r.
předsedkyně senátu